

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΠΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΗ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

Τῷ ΑΙΔ. ΔΙΓ'ΥΘΥΝΤῆ
κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛῶ
Γραφεία: Γερμανοῦ 25.

ΑΝΑΓΚΗ ΝΕΑΣ ΖΥΜΗΣ

Εἶναι κοινὸν πλέον μυστικὸν ὅτι ἡ κοινωνία μας πᾶν ἄλλο ἢ ἀκραιφνῆ χριστιανισμὸν παρουσιάζει. Εἰς κάθε βῆμά μας συναντῶμεν καὶ μίαν παράβασιν καὶ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν ὑγιῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολικὸν ἂν εἴπωμεν ὅτι ἡ σύγχρονος κοινωνία μας εἶναι εἰδωλολατρικὴ μὲ ἕν ἐπίχρισμα χριστιανικόν. Ὁ καθείς θέλει νὰ διαμορφώσῃ τὴν θρησκείαν σύμφωνα μὲ τὰς ὁρέξεις καὶ ἀντιλήψεις του. Οὔτε ἡ λατρεία οὔτε τὰ μυστήρια τελοῦνται ὅπου καὶ ὅπως καὶ ὅταν πρέπη. Αἱ εἰδωλολατρικαὶ προλήψεις ἀποταλοῦν ἀπαίσιον καὶ λίαν δυσθεράπευτον καρκίνωμα διὰ τὸ σῶμα τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. Ἐν πολλοῖς παραβλέπεται ἡ οὐσία καὶ ὑπερψοῦνται οἱ τύποι εἰς τρόπον λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν οὐσίαν. Τοὺς ναοὺς ἐπισκέπτονται μόνον κατὰ περιόδους ἢ πλειονότης τῶν πιστῶν καὶ τότε ἵνα ἐκπληρῶνουν ἕνα τύπον καὶ ἀλλάξουν τόπον συγκεντρώσεων, συνεντεύξεων, ἐπιδείξεων. Κατὰ τὰς ἱερωτέρας ἡμέρας καὶ στιγμὰς τῆς λατρείας ὑπὸ τῶν τοιούτων ὀχληρῶν τῶν ναῶν ἐπισκεπτῶν συντελοῦνται τὰ τρομερώτερα τῶν ἀνοσιουργημάτων καὶ εἰς σύλληψιν καὶ εἰς ἐκτέλεσιν.

Μ' αὐτὰ δὲν θέλομεν ποσῶς νὰ διξῶμεν τὴν κοινωνίαν μας ἐξαιρετικῶς τὴν Πατραϊκὴν ἥτις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μέρος εὐτυχῶς θρησκεύεται περισσότερον, οὔτε ὑπαιτίους οὔτε εὐδύνας ν' ἀναζητήσωμεν. Πάντες πολλὰ παλαιότερον καὶ πολλαχόθεν πταίομεν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἰδία

κατάστασις καὶ ἡ ἰδία ἀδιαφορία; "Ὅχι βεβαίως! Εἶναι τὸ κακὸν ἀθεράπευτον; "Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! "Ἄν ἐνομιζόμεν τοιοῦτόν τι θὰ ἐθίγομεν ἀπ' εὐθείας τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου καὶ Ἀρχηγοῦ καὶ Τελειωτοῦ τῆς Πίστεώς μας. Καὶ ὁμῶς μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ἀθεράπευτον, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα. Καθ' ἡμᾶς ἕν καὶ μόνον μέσον θεραπείας ριζικῆς σὺν τῷ χρόνῳ ὑπάρχει καὶ τοῦτο εἶναι χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ παίξωμεν ρόλον σοφοῦ ἢ μεγάλου ἢ ἐπάνοδος εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ πῶς τοῦτο θὰ γίνῃ; ὅπως φροντίζομεν σήμερον μὲ κηρύγματα κ. λ. π. μέσα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτό; "Ὅχι ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο. Ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἰδίαν πορείαν θὰ παριστάμεθα διαρκῶς ὡς μέχρι τοῦδε θεατὰ τοῦ λίαν ἀποκαρδιωτικοῦ θεάματος νὰ βλέπωμεν ὅτι ὅλους τοὺς μόχθους μας τὸ ἀντίθετον κοινωνικὸν ρεῦμα θὰ τοὺς ἐκμηδενίξῃ καὶ θὰ συναρπάξῃ τὰ ἀθῶα πλάσματα τὰ ὅποια ἐκάστοτε μετὰ μακροῦς καὶ νυχθημερινούς ἀγῶνας δημιουργοῦμεν καὶ θὰ τὰ κρημνίξῃ εἰς τὸν σύγχρονον κοινωνικὸν λαβύρινθῶδη Καϊάδα. Ἡ μικρὰ μου τοῦλάχιστον ἱερατικὴ πείρα ἐκτὸς τῆς ἱστορίας τοῦτο μ' ἐδίδαξε. Πῶς λοιπὸν συστηματικῶς θὰ περισώσωμεν ὅτι ὑγιῆς καὶ θὰ τὸ αὐξήσωμεν ἕως ὅτου ἀναπλάσωμεν ὁλόκληρον τὸ φύραμα κατὰ τὸν Κύριον εἰπόντα «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ»; Καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀπλούστατον καὶ εὐκολώτατον χωρὶς νὰ διξῶμεν κα-

τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀμερικῆς μίαν Πανευρωπαϊκὴν συμπολιτείαν κρατῶν ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν Πανευρώπη.

Ὅλαι αὐται καὶ πλείσται ἄλλαι σχετικαὶ κινήσεις εἶναι σημεῖα τῶν καιρῶν ἢ μᾶλλον σαφεῖς ἐνδείξεις τοῦ ὅτι πράγματι προοδεύομεν καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλος ἡ τὸσον ποθητὴ τῆς συναδελφώσεως ἡμέρα ἣτις εἶθε νὰ μὴ εἶναι πολὺ μακράν. Καὶ τότε θὰ γίνῃ ὁ κόσμος ὅλος μία ποίμνη ὑπὸ ἓνα ποιμένα τὸν Χριστόν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Σημ. Διευθ. Θὰ προηγηθῇ ἡ ἔρμηνεία τοῦ Β' Κεφαλ. καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ τοῦ Α' Κεφαλ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Ὁ ἐν Κανᾷ Γάμος.

— Ὁ Ἰησοῦς ἐκπληροῖ τὴν αἰτησίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Τὸ δευτέρον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἰεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐξιστορεῖ κατ' ἀρχὰς τὸ πρῶτον θαύμα, τὸ ὁποῖον δημοσίᾳ ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας γάμον, ὅπου εἶχε προσκληθῆ αὐτός, ἡ Μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ του, περιέχει δὲ ἐνταυτῷ καὶ ἄλλας ὑψηλάς ἀληθείας πλήρεις πνευματικῆς ὠφελείας. Ἀρχεται δὲ τὸ κεφάλαιον οὕτως.

«Καὶ τῇ ἡμέρῃ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ.»

Τρίτην ἡμέραν ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς τὴν μετὰ τὴν συνομιλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν γενομένην μετὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ναθαναήλ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ προηγουμένον κεφάλαιον. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποχωρήσας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκ τῆς Ἰουδαίας (Ἰωάν. Α'. 44), ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ πιθανῶς εἰς τὴν Ναζαρέτ. Κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ ἐκεῖνας ἐτελεῖτο γάμος εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον κείμενον χωρίον Κανᾷ, καὶ ἐκεῖ ἦτο καὶ ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἰσῶς ὡς γνώριμος ἢ ἰσῶς ὡς συγγενής.

«Ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον».

Ἐκ τούτων γίνεται φανερόν ὅτι, ὅτε ἐφθάσεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ναζαρέτ, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἦτο ἤδη εἰς τὸν γάμον. Πληροφορηθέντες δὲ οἱ τοῦ γάμου, ὅτι ἐφθάσεν καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἐκάλεσαν καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον. Οἱ μαθηταὶ του δὲ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ἦτοι ὁ Πέτρος, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον μὲν ἀναδειχθῆ ἔτι εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, ἐπίστευον ὁμῶς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο ὁ Μεσσίας. Ἀνταπεκρίθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πρόσκλησιν.

«Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου λέγει ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν, οἶνον οὐκ ἔχουσι.»

Ἐπειδὴ ἐν τῷ μακρῷ τῆς ἑορτῆς τοῦ γάμου ἐτελείωσεν ὁ οἶνος, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ λέγει πρὸς αὐτόν, ὁ οἶνος ἐτελείωσεν, «οἶνον οὐκ ἔχουσι». Ὁ γάμος παρ' Ἰβραίοις διήρκει συνήθως ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, εἶναι δὲ πιθανόν, ὅτι ὁ οἶνος ἢ εἶχε τελειώσῃ ἢ μᾶλλον ἦτο ἐν τῷ τελειοῦσθαι. Ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ταύτῃ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἀπετάθη πρὸς αὐτόν. Ἐνταῦθα δικαίως οἱ ἐρμηνευταὶ ἀποροῦσιν, διατὶ ἡ Θεοτόκος ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ἰησοῦν, δηλοῦσα τὴν ἔλλειψιν τοῦ οἴνου. Καὶ τινες μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐξ ὅσων περὶ τοῦ Ἰού της εἶδεν, ἐπίστευε στερρῶς ὅτι αὐτὸς ἠδύνατο διὰ θαύματος νὰ χορηγήσῃ οἶνον. Ἄλλοι δὲ ὅτι ἡ Θεοτόκος ἀναλαβοῦσα φροντίδα τινὰ ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ γάμου, ἠθέλησε νὰ θεραπεύσῃ οὕτω ἐπέγουσαν ἀνάγκην Ἰσῶς ὁμῶς ἦτο καὶ τις ἐμπνευστὴ ἀνωθεν, ἐξ ἧς ὠρμήθη ἡ Θεοτόκος νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν υἱὸν της «οἶνον οὐκ ἔχουσι.» Ἄπασαι αὐταὶ αἱ γνώμαι εἶναι ἀποδεκταί. Τὶ δὲ ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὴν Μητέρα αὐτοῦ;

«Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς. Ἵ ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὕτω ἦκει ἡ ὥρα μου.»

Ἡ ἔκφρασις αὕτη καὶ ἡ ἐμπεριεχομένη ἐν αὐτῇ ἐνοια τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος πρὸς τὴν μητέρα του, παριστᾷ τρόπον τινὰ ἐπίπληξιν πρὸς τὴν Θεοτόκον Μαρίαν καὶ ἐπιτίμησιν, ἐξηγεῖται δὲ συνήθως οὕτω· τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ σοῦ γύναι; Ἐκ τῆς τριαυτέτης ἐννοίας καὶ ἐκφράσεως λαβόντες ἀφορμὴν ἀρχαῖοι τινες αἰρετικοὶ καὶ ἄπασαι σχεδὸν αἱ πολυσχιδεῖς σημεριναὶ προτεσταντικαὶ φατρία, ἐξήγησαν τὸ ἱερὸν ρητὸν μετὰ πολλῆς ἀσεβείας καὶ ὑβρέως· διότι οἱ μὲν πρῶτοι εἶπον, ὅτι ἡ Θεοτόκος δὲν ἦτο μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τούτους μετὰ δυνάμειος λόγου ἐξελέγχει ὁ ἱερός Λύγουστινος (Λύγουστ. Πραγμ. εἰς Ἰωάν.), οἱ δὲ δεύτεροι καὶ νεώτεροι αἰρετικοὶ ἀποφαίνονται ἔτι ἀσεβέστερον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησε πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔπρεπε, μετὰ περιφρονήσεως διότι ἦτο περιττὸν νὰ συστήσῃ ἢ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Σωτῆρα. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς πρέπει νὰ λέγωμεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, καὶ τούτο εἶναι ἐσθασιότατον, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ποιὲ κακὴν πρόθεσιν, οὐδεμίαν κακὴν πρόφασιν νὰ ἀπαντήσῃ οὕτως ἀποτόμῃς πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς δημοσίᾳ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ τὴν τιμὴν διὰ τῆς φράσεως «τί ἐμοὶ καὶ σοί» καὶ διὰ τῆς λέξεως «γύναι» ἀντὶ νὰ εἴπῃ «μήτηρ». Ἄλλως τε δὲ τὴν λέξιν «γύναι» μετεχειρίσθη ὁ Κύριος καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ, εἰπὼν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ «γύναι ἰδοὺ ὁ υἱός σου» καὶ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν «γύναι τί κλαίεις» (Ἰωάν. ΙΘ'. 26 Κ'. 15).

Ἐκ τῶν ἀρχαίων δὲ πατέρων τῆς Ἐκκλησίας δεχόμενοι τινες τὴν ἔκφρασιν «τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι»; Ὑπό τινα μορφήν ἐπιτιμήσεως καὶ ἐπιφέροντες τούτου τὰς αἰτίας, διαρρηδὴν ἀνομολογοῦσιν τὴν μεγάλην τιμὴν τὴν ὅποιαν ὁ Ἰησοῦς ἀπένεμε διηνεκῶς πρὸς τὴν Πατέρα αὐτοῦ Μητέρα. Καὶ ὁ μὲν Θεὸς Χρυσόστομος λέγει (Χρυσόστ. ἑμιλ. ΚΑ' 3 Ἰωάν. ἑμ.) «Ὁ Ἰησοῦς ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ τιμῆς... καὶ διὰ τοῦτο τὰ λόγια ταῦτα τῆς